

fatte. Ganske vist stemmer det med den borgerlige Straffelovs § 109, idet der staar en lignende Bestemmelse om, at, naar man er kommen til Kundskab blandt Andet om et Forræderi, man da selvfølgelig er forpligtet til at anmeldte det — og er forpligtet dertil under betydeligt Straf —, men at man slipper derfor, naar man staar i et af disse nære Forhold til den Paagjældende. Jeg har for mit Vedkommende egentlig aldrig kunnet forsonne mig med denne Bestemmelse, selv i den civile Straffelov, men jeg skal ikke negte, det strider aldeles mod min Retsfølelse, naar denne Bestemmelse skal anvendes paa Militære, navnlig Officerer. Det, at en Officer kan fritages for Straf, naar han undlader at anmeldte et ham bekendt Forræderi, som maasse vil udsætte hele Hæren for Udeleggelse, fordi den Mand, som vil begaa Forræderiet, er hans nære Slægtning, kan jeg aldeles ikke forsonne mig med. Der er en afgjort Forskjel mellem Civile og Militære. Vil man end indrømme Straffrihed for de Civile, maa jeg i alt Fald sige, at den Militære har en Forpligtelse til i det Hele taget positivt at fremme den Hærs Vel, han tjener i, han skal ikke — som her — kunne skyde sig ind under, at, naar han ikke er Forræderens Foresatte, har han ikke Noget dermed at gjøre; tværtimod forekommer det mig, at det er hans Pligt at gjøre Anmeldelse, og at Undladelsen deraf ikke bør være Noget, der er straffrit; at man sætter en lavere Straf derfor, har jeg ikke Noget imod, men fuldstændig Straffrihed strider imod min Retsfølelse. Jeg skal endnu tillade mig nogle Bemærkninger om et Punkt, den ærede sidste Taler ogsaa kom ind paa, nemlig dette Lovudkastis Kapitel 7 og 8 om Forholdet imellem Foresatte og Undergivne osv., om de Forbrydelser, som ere Subordinations- eller Respektforseelser eller omvendt Forseelser af Overordnede og Foresatte imod Underordnede. Jeg veed nu i Dieblisset ikke, om det ærede Medlem skulde have Ret i, at man ikke i denne Lov skulde kunne gjøre Noget i Retning af Forbedring af de Bestemmelser, der angaa disse Forhold. Skulde det være Tilfældet, at det virkelig skulde ligge helt udenfor denne Lov og høre ind under disciplinær Lov, finder jeg ikke, at Behand-

lingen af denne Lov har Meget at sige; men jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem tager fejl dert, og tror, man meget vel vil kunne paapege i denne Lov Bestemmelser, der kunne forandres og efter min Mening bør forandres, fordi de indeholde en Sammenblanding af det Tjenstlige og Ikke-Tjenstlige og en Driven af Respektbegrebet ud til en Yderlighed, som er en ligefrem Vatterlighed. Det forekom mig, at dette Udcast i den Henseende adskiller sig paa en uheldig Maade fra det norske Udcast, som i Dvrigt i det Væsentlige har tjent til Forbillede for det. Jeg skal tillade mig at oplyse dette ved et Par Exempler. Lad os tage for os § 124, hvor der staar: „Den, som udfjelder sin Overmand“ — det er ikke den Foresatte, men Overmanden — „eller paa anden ærefornærmende eller upassende Maade tiltaler eller omtaler ham,“ — jeg beder lagt Mærke til omtaler ham — „irettesætter eller dadler ham, knurrer mod ham eller paa anden Maade ytrer sin Misnoie mod ham, viser sig heftig eller trydfig mod ham, eller i Dvrigt paa nogen Maade tilfidesætter den Overmanden skyldige Agtelse, skal anses med Fængsel eller med Embeds eller Bestillings Fortabelse.“ Det forekommer mig virkelig, mine Herrer, at vi her have en flagrant Exempel paa Forblanding af det Tjenstlige og ikke Tjenstlige ved at indføre Respektbegrebet paa et Omraade, hvor det slet ikke har hjemme; her er ikke Tale om, at den Bestemmelse skulde være indskrænket til at gjælde den, der traadte op mod sin Foresatte, endmindre at den skulde være indskrænket til at gjælde den, der traadte op mod sin Foresatte i Tjenesten (C. B. Nyholm: Det er Meningen dermed!) Udeles ikke! Jeg holder paa Alt, hvad man i den Henseende kan gjøre med Hensyn til, hvad der vedrører Tjenesten, og at der bør tagtages Disciplin og Subordination og Respekt i Tjenesten; men hvorledes vil denne Bestemmelse ikke kunne anvendes? — Man kunde f. Ex. tænke sig det Tilfælde, at Militære, der optraadte som Forfattere eller stiftede videnskabelige Selskaber, kunde paakalde en saadan Bestemmelse imod en Mand, der gav sig til at kritisere deres videnskabelige Virksomhed paa en videnskabelig Maade, men saaledes at